

FOLK OG LAND

NR. 11 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 27. MAI 1967

LØSSALG 1 KRONE

Ny svindel omkring gull«redningen» i 1940

Nå må våre såkalte samtidshistorikere kunne forklare hvorfor gullflukten begynte alt 2. april 1940 eller før.

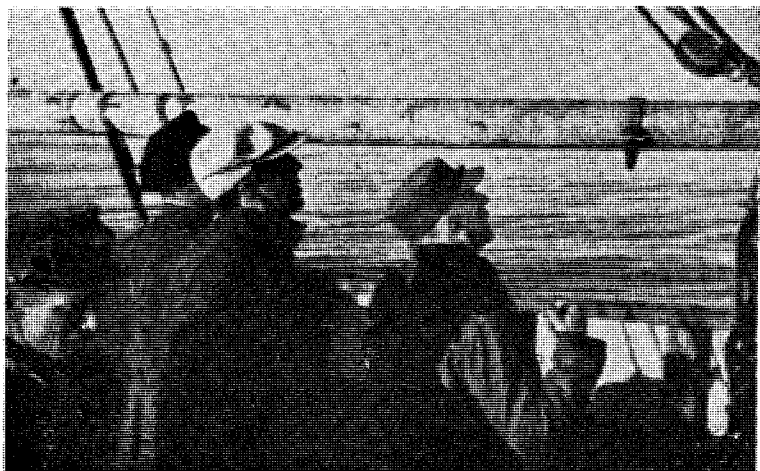

Sør-Trøndelags uen berømmelige gullflukten i pressen, men ingen skriver om flukten før 9. april 1940

SJØFARTSTIDENDE har en nesten makaber interesse for det norske gullet som ble så mirakuløst «reddet» ut av landet under den tyske besettelsen i april dagene i 1940. Tidligere har det bragt en lang artikkel om jernbanetransporten av det gullet som skulle «reddes» ut av Norge og nylig leste vi i bladet en notis om bevaring av «gullbåten». Det dreier seg da om «Alfhild II» som i henhold til notisen «under krigen førte gullet fra Norges Bank til England.» Det er Sør-Trøndelag Fiskarlag som har fått den geniale idé å overføre båten til «et museum som kan bevare den for ettertiden.» Noen dager senere grep

direktør Kr. Gleditsch ved Norges Geografiske Oppmåling ordet i MORGENPOSTEN og slo fast at det var en ren fabel dette med «Alfhild II». For, som han sa «Ingen enkelt båt, enn si fiskeskøyte, bragte «gullet fra Norges Bank» til England.» Han fortsatte:

2. Av Norges Banks gullbeholdning ble omtrent en sjettedel sendt med britiske krigsskip til England fra Åndalsnes før dette sted ble evakuert. Halvparten ble sendt til Tromsø med krysseren «Glasgow» som tok Kongen og Regjeringen fra Molde til Tromsø. Herfra gikk den videre på britisk krigsskip til England. Den siste tredjedelen ble først

Kesigullet transporteres langs norskekysten til et britisk krigsskip

Fhv. rektor C. B. WAAGE:

«Brev til en gammel venn som ble NS»

Under denne overskrift skriver Alf Larsen i Farmand nr. 10 1967:

«Jeg vil ikke skjule for dig at jeg ikke kan komme dig eller de gamle NS-folk til undsetning med en positiv anmeldelse av Hewins bok. Skulle jeg skrive om den ville det bli under tittelen **Set fra månen**, og artikkelen ville bli så hard at jeg kvier meg for å skrive den av hensyn til gamle venner fra NS-flokken».

Dette var for så vidt pent tenkt av Alf Larsen. Vi får se å leve videre uten Hans anmeldelse av Hewins. Alf Larsen har spart seg for en kinkig jobb. Hewins bok er i den grad tuftet på dokumentariske fakta fra historien at den ikke er lett å hankses med. Derimot kan man skrive rundt omkring og for eksempel detaljisere triste erindringsbilleder av dels «dumme» og dels kobraaktige NS-medlemmer på Tjøme under okkupasjonen. — «Han (en NS-ordfører) hadde imidlertid en sadistisk kone som gjorde meget ondt, hun tillot seg bl. a. å undersøke våre pakker på rutebussen».

Det mørke bilde hadde dog lysere trekk: — «Tre ganger fikk dette pakk utstedt arrestordre på meg, og tre

Oraket på Tjøme: Alf Larsen

ganger ble jeg reddet av NS-folk som jeg hadde oppført meg menneskelig mot».)

Så koker Alf Larsen over igjen: «Det var et terrorregime Quisling innførte, langt verre enn tyskerne ville ha gjort det. De hadde vært nødt til å beholde den gamle administrasjon i alt vesentlig iallfall», skriver A. L. — Men hva hadde vestmaktene og den norske emigrantregjering under Churchill sagt til slik «bi-

*) Se Achihon Aalls inserat i Farmand nr. 16 og nr. 17 — 1967.

stand til fienden»? for ikke å snakke om den nu glemte «nasjonale holdning».

Videre skriver Alf Larsen: Jeg har **opplevet** Quislingstyret og NS-regimet, da hele vår administrasjon ble slått i stykker, alle embedsmenn kastet ut av sine stillinger, lærere og prester og ungdomsorganisasjoner forsøkt ensrettet, kort sagt hele samfunnet omstøpt etter Vidkun Quislings firkantede hode og forvirrede ideer. Og alt dette på **meget** få unntagelser nær — ved hjelp av den verste bande av udueligheter som vel noensinne har prøvet seg på noe slikt. Og alt **med vold og makt**. Og alt **mot et folks overveldende flertall**».

— Men, hvor var dette flertall da det gjaldt å sette Norge istand til å forsvare sin den 3. sept. 1939 regjeringproklamerte «fullkomne nøytralitet» og derved hindre 9. april og de logiske følger? Tenker da ikke Tenkeren på årsak og virkning? På den majestetiske Wold som fulgte? — Til Alf Larsens ovenstående uriktige bemerkninger kunne man svare at dette er galt. Men da det er skrevet i Farmand og Alf Larsen — er det nødvendig å fremholde de faktiske forhold.

(Forts. side 6)

tatt nordover med D/S «Driva», etter at denne ble bombet, ble denne siste tredjedelen fraktet på fiskeskøyter.

3. I denne skøytetransporten deltok ialt syv skøyter, fem fra Gimnes til Titran på Frøya, to større skøyter, deriblant «Alfhild II» fra Frøya til Tromsø, hvorfra også denne tredjedelen ble ført med britisk krigsskip til England.

4. Ingen skøyte gikk med gull til England.

Siden det norske gullet fremdeles befinner seg utenfor landets grenser, forvaret i Fort Knox i den utstrekning det fremdeles eksisterer da, så er det kanskje ikke så meget å juble over at det ble «reddet» dengang. Og skulle noen båt ha spesiell honnør i den forbindelse, så måtte det bli en båt som bragte restene av gullet vårt **tilbake til Norge**.

Ellers er det en annen side (Forts. side 7)

POST
TELEFON
TELEGRAM
TELEX
POSTGIR
BANKGIR
FACK, GÖTEBORO 2
031-174700
MIME
2300
12107
30-0371

REDERIAKTIEBOLAGET
TRANSMARK
REDERIAKTIEBOLAGET
TRANSOCEAN

Er referens

Aberopa vid svar LET/IS Datum 9/6 1965.

REDERIAKTIEBOLAGET
TRANSATLANTIC

Vi har mottagit Edert brev av den 18 maj. Till svar får vi meddela, att de flesta av våra fartyg på linjen Sverige - U.S.A. enlida före 9 april 1940 gick in till Bergen för att lasta guld. Dessa fartyg, som alla var på 6000 - 7500 ton d.v. var "Glimmaren", "Goonawarra", "Hammaren", "Innaren", "Temnaren" och "Vingaren". Även fartyg tillhörande Svenska Amerika Linien anlöpste Bergen ett flertal gånger.

Högaktningsfullt
REDERIAKTIEBOLAGET TRANSATLANTIC

Karlsson

Erklaringen fra det svenske Rederiaktiebolaget Transatlantic

Fornuttig japansk forslag om atomsperreavtale

Som Lyng også burde gå inn for istedenfor å være «jammann» for supermaktene

Vi har tidligere ved flere anledninger vært inne på den uhyre farlige atomsperreavtale som de to supermakter USA og Sovjetsamveldet forsøker å pådytte verden som en fortsettelse av verdensdelingsavtalen i Jalta.

I den form disse makter vil ha avtalen er den forøvrig noe gedigent sludder, fordi de to makter ikke lenger har noe monopol på atomvåpen. Det er tilstrekkelig å nevne at England, Frankrike og Kina har slike våpen idag. Men rent bortsett fra det, så løser avtalen naturligvis heller ikke menneskehetens problem med den dødsens farlige atombombe som Roosevelt og hans etterfølger Truman (og ikke Hitler!) skapte.

Det er ikke rart at land med en fornuftig utenriksledelse (i motsetning til jalandet Norge) setter seg på bakbena. Hittil har vi jo i pressen så å si utelukkende fått høre at det er de onde og revanchelystne tyskerne som lager vanskeligheter for den fremtidige verdensfred igjen (den vi ble så velsignet med i 1945!). Saken forholder seg imidlertid noe annerledes. Både Frankrike og Kina har sagt blankt nei, og for tiden reiser en japansk delegasjon i regjeringsoppdrag rundt til forskjellige regjeringer for å

få dem med på en felles front mot den amerikansk-russiske nykolonialisme som truer ikke bare Europa, men hele verden.

Japanerne skal etter hva det forlyder ha satt opp følgende krav som vi gir vår uforbeholdne tilslutning fordi de virkelig kan løse atom-bombeproblemet:

1. Atomvåpenmaktene skal forplikte seg til innskrenkninger på atomvåpenområdet eller til effektive forholdsregler på avrustningsområdet. Det er ikke tilstrekkelig at det antydes noe slikt i innledningen til avtalen.

2. Atomvåpenmaktene skal bindende erklære at de teknologiske erfaringer de skaffer seg ved forsøkssprengninger skal stå til fri forføyning for alle interesserte stater.

3. Overvåkingen av sperreavtalen skal ikke bare utstrekke seg til ikke-atomvåpenmaktene, men også til den fredelige del av atomvåpenmaktene atomenergiutnyttelse.

4. Utreddesklausulen skal formuleres slik at avtalepartene etter fem års forløp innenfor rammen av en felles «overprøvingskonferanse» kan trekke seg ut av avtalen.

Reportasje fra Spania

Vi sitter i salongen på et hotell i Spania en hel sverm med mennesker fra forskjellige nasjoner, prater, drikker og har det hyggelig. Postmannen kommer med dagens post. Det er massevis brev og haugevis med aviser fra alle verdens land og på alle språk. I avishaugen ligger også «Dagbladet» fra Oslo, som med kjempeoverskrifter på første side forteller om de fryktelige studentdemonstrasjoner i Madrid.

Sekretæren som sorterer posten, som taler og leser alle sprog står med «Dagbladet» og rister uforstående på hodet. Naturligvis har vi lest om dette i spanske aviser at endel agitatorer forsøker å spre misnøye og skape uro blant studentene. Naturligvis er «Dagbladet»s reportasje sterkt overdrevet, og selvfølgelig er «Dagbladet» på studentenes side mot landets lovlige styre. I slike øyeblikk er det pinlig å være nordmann selv om man er helt uskyldig. Selv folk av andre nasjoner er helt uforstående når det byttes aviser.

Hvorfor skal vi alltid oppkaste oss til dommere i andres saker? Var det ikke bedre at vi feide for egen dør, før vi feier for andres? La oss tenke oss at Madrid-avisene begynte med kjempeoverskrifter, f. eks. slik: «100 000 mennesker uskyldig dømt i Norge» — «48 nordmenn skutt og myrdet ulovlig etter lover med tilbakevirkende kraft». Slik kunne overskriftene skrives i uendelige variasjoner, for vi mangler slettes ikke sensasjoner. Men da skulle det vel bli dementier i den nydemokratiske leir!

Nu må forresten ingen tro at ikke sannheten om det norske «rettsoppgjør» er kjent i utlandet. Det er langt bedre kjent der enn her hjemme, fordi der tør man tro på sannheten. Det finnes ikke mange som tror på en slik skrøne, at man kan reise til et annet land og bestille en armé til revolusjon i sitt eget land, når dette annet land er i krig med hele verden. Det er bare i Norge man kan få innbilt folk slikt.

En annen ting er: I Norge er det 6 partier. Hva har disse partier gjort som ikke Spania med sitt ene parti har gjort mange ganger bedre? Der er arbeidstempoet, arbeidsgleden, humøret og samholdigheten mange ganger bedre enn her i landet, hvor alle er misfornøyd. Spania er Europas største marked om vi bare forstod det. Men før dette kan skje må vi slutte med å blande oss opp i landets indre anliggender både

Sannheten om Oradour

Men løgnene fortsetter i pressen fordi «folk vil det skal være slik»

Aldri før har det vært løyet så meget i verden som etter den annen verdenskrig. Også hos oss nordboer, som egentlig hadde lært at sannheten er grunnlaget vi lever på, gled den raffinerte løgn ned som varmt hvetebrød.

Aldri før har løgnen hatt så lange ben. TV, kringkasting og pressen har stått uavbrutt i løgnens tjeneste, men nu smuldrer den langsomt opp. Både den ene og den annen som «var med på det» vil ikke lenger tie stille. De vil ha ren samvittighet når Vårherre krever regnskap.

Og slik kom da også sannheten om Oradour ut.

Eventyrhistorikerne (og dem kjenner vi også i Norge) forteller følgende: Tyskerne rykket inn, sperret befolkningen inne i kirker og slaktet den så ned av ren mordlyst. «Det var en Waffen-SS-forbrytelse av godt merke. Disse banditter!»

Hva er så sannheten? Det er best å la «fienden» selv fortelle den: en franskmann som var med på det, men som ved et tilfelle kom levende fra det. Han forteller sannheten i «Rivarol» nr. 707 for 20. juli 1964, side 15:

«En høy tysk offiser fallt i våre hender (Maquisardens). Vi bragte ham til Markedsplassen, hvor han ble fryktelig mishandlet og torturert. (Han skulle brennes levende). Tilslutt brøt fangen død sammen. Plutselig dukket tyske

soldater opp. Maquisarden og sivilbefolkningen flyktet inn i kirken, som var ombygget til festning. Her var det stablet opp massevis av ammunisjon og våpen. Tyskerne var imidlertid for raske. De var inne i kirken før dørene kunne lukkes. Tyskerne så da den mishandlede kamerat (restene av ham). De så også ammunisjonen og våpnene. Og dette var grunnen til at tyskerne massakrerte alle de kunne finne.»

I Waffen-SS var det strengt forbudt å skyte fanger uten rettergang. Den kommanderende tyske offiser under hendelsen het Dickmann. Han ble stillet for tysk krigsrett, og valgte fridøden i kamp. Han falt i et straffekompani i Normandi. Den mishandlede, forbrente og drepte tyske offiser var kommandøren for 3. panserbataljon «D.F.», major Kämpfe.

Interessant er det å notere at selv om sannheten om Oradour har kommet frem ved flere anledninger, så lyver verdenspressen uhindret videre. En redaktør som hører til etterkrigstidens mest kjente, svarte etter at han hadde lest dokumentene om Oradour: «Jeg kan da ikke ødelegge avisen min. Folk vil at det skal være slik, og da er løgn sannhet for meg!»

Mitt spørsmål: Hva står det i det 8. bud?

Ivar Hjort Svendsen

Om å bringe seg i sikkerhet

(Da trusselen mot Finnland begynte var det enkelte finske borgere som forlot landet. Arbeiderbladet skriver 24. oktober 1939 om dem:)

«— Det er disse som i alle land fører det store ord om fedreland og forsvar og søker etter beste evne å mistenkeliggjøre og bakvaske den sosialistiske arbeiderørsla. Men når det røyner på er de også de første til å bringe seg sjøl og det de kan få med seg i sikkerhet.»

(Arbeiderbladets redaktør forandret mening om disse ting et halvt år senere). Fra o.r.sakfører. Ragnvald Huse — «Veien til 9. april. Slik den ble jevnet for tyskerne», s. 64.

*

i aviser, og med å sende misjonærer til å utbre kommunismen i landet.

Z.O.

«Ulovlig men nødvendig?»

Som det er leserne bekjent søkte et stort antall prester om benådning for professor Skancke. Deres standpunkt til lovligheten er ukjent, men deres standpunkt til «nødvendigheten» er innlysende.

Da saken kom frem i statsråd, skjøv den etter grunnloven ansvarshavende for avgjørelsen den fra seg og toet sine hender, idet han overløt den til parlamentarisk avgjørelse innen regjeringens medlemmer. Av disse stemte to for benådning, nemlig Mtisdalshagen og Moen og skrev dermed sine navn i historien. Et par statsråder meddelte etterpå, at de ikke hadde vært tilstede. Det vil vel si, at saken isåfall hadde fått et annet utfall.

Historien gjentar seg . . .

O.H.

*

Vi synes denne gamle karikaturen fra det tyske ukebladet «Das Reich» passer også til dagens situasjon. Den viser USA's Roosevelt som sier «I come to liberate Europe» (Jeg kommer for å befri Europa)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Beundringsverdig freidighet

Det er rørende å se at det er noen her i verden — og da naturligvis i Norge — som ikke er opptatt med å feie for egen dør, men har tid og krefter til å ta seg av uheldige foreteelser annet sted. For hvorledes skulle det gå i vår onde verden hvis hvert land fikk lov til å ordne sine egne saker? Hvorledes skulle det gå hvis det ikke var noen her i Norge som lettere så splinten i nestens øyne enn bjelken i det egne? Som ikke for eksempel hadde et større og varmere hjerte for negrene i Afrika, USA og England enn for Norges egen minoritet, samene, som det visst ikke er gjort for meget for?

Alt dette er som sagt både rørende og rørete, men én anstendighetens grense burde det dog være for denne norske bjelkeblindheten, synes vi. Og den må vel være overskredet når ingen annen enn vår gamle London-venn og nuværende vokter ved Høyesteretts dør, Terje Wold, sammen med folk som Trygve Lie, O. C. Gundersen og Johs. Andenæs m. fl. — ialt 10 «kjente norske jurister», for å tale med AFTENPOSTEN — er freidig nok til skriftlig å beklage seg til den greske ambassade over «at den radikale politiker Andreas Papandreou angivelig skal stilles for retten tiltalt for høyforræderi.»

Når en leser det brev disse «kjente jurister» har avfattet under ledelse av Terje Wold, så må en faktisk gni seg i øynene og spørre om den gode Terje ved et uhell skulle ha fått fatt i et protestbrev han selv i sin tid mottok under det norske «retts»-oppgjøret og er kommet i skade for å sende det til Hellas.

For sier ikke disse prominente jurister fra det norske landssvikoppgjørs tid bl. a. at «Vi ville finne det meget beklagelig om en slik prosess ble fremmet under de rådende forhold, av et styre som selv har satt store deler av konstitusjonen ut av kraft.»! Disse herrer som for de flestes vedkommende altså selv deltok med liv og lyst i tusenvis av lignende prosesser i Norge etter å ha satt seg ut over «store deler av konstitusjonen»! Og husker ikke de «kjente jurister» at en like kjent kollega har dosert at naturligvis vil det alltid bli spørsmål om «seierherrenes justis» under slike rettsoppgjør?

Og fortsettelsen er såvisst ikke mindre morsom sett på bakgrunn av Norges eget «retts»oppgjør: «Hvis prosessen likevel fremmes, vil vi innstendig anmode om at Andreas Papandreou gis tid og midler til å forberede et skikkelig forsvar, at prosessen blir ført for de ordinære domstoler — —»

En rekke av dette blads lesere vil med vemod huske hvilken anledning Terje Wold og hans feller ga dem til å «forberede et skikkelig forsvar», innesperret som de var under de mest rystende forhold, uten varetektsrettigheter, uten anledning til å skaffe frem dokumenter og overlatt til en flokk såkalte forsvarere som på få hederlige unntagelser nær ikke gjorde det ringeste forsøk på virkelig å vareta de siktedes tarv fordi de, enten av lyst eller like ofte av feighet, heller tutet med ulvene. Og når det er tale om «ordinære domstoler», så vet vel flere enn de domfelte NS-folk i dette land at «retts»oppgjøret i Norge ble ført for alt annet enn ordinære domstoler. Det ble ført for særdomstoler, uten jury og under tilsidesettelse av straffeprosessloven på en rekke punkter.

Jo, de «kjente» — vi ville heller brukt et annet og mere dekkende uttrykk — norske jurister kan sannelig tale til de nye makthavere i Hellas med den aller største sakkunnskap. De kan viselig gi gode råd om hvorledes man skal gjøre poli-

Kaktus-ord
sendt

Slik presenterer Haugesund Dagblad Gunvald Tomstad som forrådde sine NS-venner

En avis i min by sendte for en tid tilbake en reportasjemann til den herostratisk berømte Gunvald Tomstad på Sørlandet. Resultatet ble en helside og med herr Tom avbildet iført — hirduniform! En uniform som av ham den dag idag betraktes som — et trofé!

Jaja, når en vet at så meget hvitt ble gjort til svart, og omvendt, etter 1945 hvorfor ikke da ta med denne tomske uanstendighet i tillegg?

Artiklen nevnte at herr Tom nå «helst gjemmer seg vekk på sin gård». Antydning om at hans evig ubekreftede medansvarlighet i at «Tirpitz» og «Bismarck» gikk ned, plager ham, skal vi ikke ta for helt god fisk. Men det tør hende at hans lyst til gjemsel skyldes hans svik overfor egne landsmenn og det i hele tre år! Ut fra denne betraktning er følgende kaktusord sendt denne moderne norske jesuitt:

«Jeg synes at De i Deres ellers uomtvistelige nasjonalfølelse har gått vel langt. Jeg kan ikke se Deres forhold til Nasjonal Samling under okkupasjonen som annet enn ynkelig. De deltok jo i årevis på organisasjonens møter og var vel informert om dens medlemmers like store kjærlighet til land og folk. At De kunne handle som De gjorde, og det mot egne og bra landsmenn, det er vanskelig å fatte enn si å unnskyldes.»

Asl. Hauge

tiske motstandere rettsløse. Men pussig nok anbefaler de altså andre metoder i Hellas enn i Norge. Skyldes det at de anser Norge som et så tilbakeleggende land at det deltar utenfor konkurranse i rettsverden? Eller skulle de virkelig være kommet til sannhets erkjennelse om de onde gjerninger?

Det må være lov til å spør-

OLAF HOLM:

Det parlamentariske demokrati

«Det er på tide at politikerne kommer i kontakt med sine velgere.»

P.V. i «Farmand»

I.

Det parlamentariske demokrati er ikke lenger demokratisk. Det er endt i sin karrikatur, oligarki, d.v.s. fåmannsvelde. At velgerne er oppmerksom på dette forhold ser vi jevnlig tegn til.

II.

De som her i landet først tok avstand fra parlamentarismen var Johan Scharffenberg og Vidkun Quisling. Den første betegnet den som forderkelig og henviste til den sveitsiske konstitusjon som et følgeverdig eksempel, den annen ville erstatte parlamentarismen og dermed dens uttall av partier med valg på korporativ basis i likhet med fascismen. Den såkalte «tverrpolitikk», som stadig oftere tas i bruk, er de første tegn på forståelse av parlamentarismens manglende brukbarhet. Regjeringsskiftet i «Morgenposten» er også et tverrpolitisk tidens tegn.

III.

Der har i den siste tid vært anvendt meget flid på forskjellig hold på en påstand om at fascisme, kommunisme og nazisme er tre alen av samme stykke. De tre systemer har det tilfelles, at de forkaster parlamentarismen som ubrukbar i denne teknikkens tidsalder, som er kommet nokså overraskende på menneskene. Forøvrig er der ingen likhet mellom kommunismens naturstridige og udemokratiske ideologi og de to andre retninger, som begge holder på den personlige eiendomsrett og heller ikke har noen ærgjerrighet i retning av den umulige oppgave, å forandre den menneskelige natur.

IV.

Den verdenskjente spaltist i USA, Walter Lipmann, har tatt opp emnet og anstillet noen betraktninger over forholdene i de forskjellige europeiske land. Vi tillater oss å gjengi noe av det etter «Morgenbladet».

Etersom det parlamentariske

re slik når akkurat herrer som de foran nevnt trer frem som rettens forsvarere i forbindelse med politiske forræderiprosesser.

ke demokrati førte til anarkiske tilstander i de forskjellige land, har Portugal, Spania og Frankrike gått over til å styrke administrasjonen gjennom en på åremål valgt monark, d.v.s. enestyrer med ansvaret for å lede den. Det har gjenreist velstanden i landet. I Vest-Tyskland og Italia har man søkt en løsning gjennom koalisjonsregjeringer. En tilstand som neppe er varig. Lipmann anfører videre, at der også i de skandinaviske land foregår illevarslende gnisninger, og han har også sine tvil om at parlamentarismen i dens moderland kan bringe landet ut av dets nuværende uføre. Slik tar altså situasjonen seg ut sett utenfra.

V.

Vi opplevet for noen år siden et artig eksempel på parlamentarisk redsel for ansvar. En avgått statsminister forlangte å få sine gjerninger bedømt av riksrett. Parlamentarikerne sa nei. Det kunne jo bli smittsomt.

Den hjemlige «parlamentariske» reaksjon på begivenheten i Grekenland i disse dager er ganske artig.

Debatten om

Landssvikoppgjøret

24. april 1964

Debatten om dette oppgjør (les utrenskning) er meget interessant. Vi skal derfor etterhvert bringe noen utdrag til bl. a. valgpolitisk orientering for bladets lesere. Vi starter med Statsråd Gundersen:

«Herr Stavang reiste spørsmålet om oppgjør burde vurderes på ny. Selvfølgelig vil det bli det. Jeg er helt enig med Stavang i det. Vi er ikke ferdig med den vurderingen idag. Vi blir det vel heller ikke på lang tid fremover. Spørsmålet er om Stortinget selv vil påta seg å foreta denne vurdering eller foranledige at den blir gjort, eller om det skal overlates det til historikerne, juristene og samfunnsforskerne, slik som med det meste av alt det andre som vi gjør i rettspleien, i lovgivningen og i administrasjonen. Jeg vil ikke gi noe råd om det.»

Sammenlign med hans utfall mot Hewins som startet den nyvurdering Gundersen selv innrømmet måtte komme!

O. H.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Nyskapselse

Når man ser på norsk politikk i dag, er det to synsmåter som overskygger alt annet. Den ene fraksjon sverger til bolsjevismen og internasjonalismen, mens den andre vil selge oss med hud og hår til storkapitalismen, dominert av zionistiske tau-trekkere.

Det norske folk er like lite tjent med om Mao eller Salomon går seirrik ut av drakampen. Resultatet blir i begge tilfeller at vi opphører å eksistere som nasjon betraktet.

Det som trengs i dag er et samlet og sterkt folk med politisk tankegang grunnlagt på nasjonale og sunne verdier som vi har boende i oss, arvet fra våre forfedre.

Nasjonen må samle seg om de gamle faner for å ta kampen opp mot de nedbrytende krefter som holder på å kvele oss. Det som generasjoner har kjempet og lidt for, holder i dag på å bli trampet i støvet av mennesker som ingen hensyn tar for å nå sine mål.

Hvis vi ikke snart får dannet en sterk front av nasjonalbevisste mennesker som er villige til å ofre noe for sitt folk, kommer de radikale krefter til å seire, og da har vi Ragnarok over oss.

Regjerings-skifte i Studentersamfundet

Efter fem semestre med maoister som formenn i Det Norske Studentersamfund, har de konservative seiret og fått inn sitt styre med Anders Sjaastad som formann. Dette vil forhåpentligvis medføre at personer som ikke er politisk røde får bestige Studentersamfundets talerstol.

De siste semestre har rødegardistene fullstendig dominert Samfundet med resolusjoner, demonstrasjoner m.m. Det har vært drevet forherligelse av visse politiske oppfatninger som står vårt folk temmelig fjernt. Hvis dette syn er representativt for den akademiske stand i vårt land, tør jeg påstå at nivået er mildest talt heller lavt blant nevnte gruppe.

Det som bør skje i Studentersamfundet, er at en kandidat med sunn og nasjonal holdning stiller til valg og vinner, for å lede medlemmene inn på en retning som nasjonen kan være tjent med.

P.

En kongstanke

Efter siste verdenskrig står Europa mere splittet enn noen sinne. Den idé som lederne for Det tredje Rike bygget på, falt i grus i 1945. Tanken om et forbund av suverene stater i Nord-Europa, hvor også det gamle Russland skulle få sin naturlige plass.

Efter krigen ble Norge sammen med andre stater mere eller mindre tvunget inn i en for oss unaturlig våpenallianse med USA som den ledende part. Slik fikk USA manøvrert Europa inn som en bufferstat mellom seg og Sovjet.

Videre er Europa ytterligere splittet ved opprettelsen av to innbyrdes handelspolitiske konkurrenter, Fellesmarkedet og EFTA. Forhandlinger er nå i gang for å forene disse, men selv om det lykkes, er Europa langt fra samlet, basert på stater med felles ideologisk tradisjon, i og med at en rekke land efter hvert kommer til å søke om medlemsskap som naturlig ikke hører hjemme i et slikt forbund. Jeg tenker da i første rekke på ikke-europeiske stater.

Det som må komme er et forbund av suverene Nord-Europeiske stater, hvor også det gamle Russland får sin naturlige plass. Disse Nord-Europas Forente Stater må dannes efter mønster av USA, med felles utenrikspolitikk, økonomi, ideologi, religion og samordnet forsvar.

De fremtidige Nord-Europas Forente Stater må basere sin politikk på væpnet nøytralitet og holde seg utenfor enhver konflikt som ikke truer deres egen stilling. Et slikt forbund kan bli i stand til å kontrollere utviklingen i den øvrige verden i kraft av sin store samhörighet og potensielle makt. Opprettelsen av NEFS må komme innen overskuelig fremtid for å redde Europa fra den gule horde som i dag truer verden og den hvite manns særpreget.

Første skritt i retning av realisering av dette forbund må komme fra Skandinavia, og dagens Norge bør gå i spissen. Derfor står ungdommen i vårt land overfor store oppgaver som krever en kraftig organisasjon av idealister og nasjonalbevisste nordmenn.

En kongstanke.

H.M.P.

Politisk klimaforandring?

Nå har grev Leo Tolstois berømte roman «Krig og fred» blitt filmatisert i Sovjet. Romanen omhandler Napoleons felttog i Russland og tsar Alexander den førstes fortvilte og heroiske kamp sammen med østerrikerne mot de langt overlegne og bedre utrustede franskmenn.

Filmens regissør er den unge ukrainer Sergei Bondartschuk, en av Sovjets mest begavede. Manuskriptet er lagt så nær opp til romanen som gjørlig er, uten at det har gått ut over den kunstneriske kvalitet. Setninger som: «Gud med oss! Hurra!» runger fra høyttalerne.

Med denne filmen bringes noe helt nytt og revolusjonerende fra Sovjetsamveldet. Det som slår en er ikke regi og manuskript, ikke kamraføring og kostymer, det er filmen i seg selv, verket og filmens idé. Filmen er en overraskelse fordi den er produsert under et kommunistisk regime og samtidig er en lovsang til russernes patriotisme, en bekjennelse til russisk fortid, samtidig som russisk adel og tsaren med hans hus hyldes.

En film i grev Tolstois ånd, betyr en ånd hvis epoke gikk under i 1917 sammen med tsarveldet. Har med dette en rehabilitering av fedrelandskjærligheten i god gammel-dags betydning funnet sted i Sovjet?

Dette kan være en antydning om at det blåser politiske føhnvinder i Sovjetsamveldet.

(Forts. side 7)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian.

Nå gikk det opp for meg at dette spill var forut arrangert for å få meg fjernet fra min stilling. Og forklaringen må ha vært en temmelig utspekulert sladder, for den tyske gefreiteren, som aldri hadde vært der før kunne ikke vite noe, for han bodde i den andre delen av landsbyen, reservert for tyskerne. Og han var nå kommet for å kontrollere nettopp meg, men derimot ikke de andre. Forøvrig hadde de andre som var gått ut tatt hensyn til min advarsel og de hadde innfunnet seg i rett tid. Det var igrunnen bare meg som hadde krenket reglementet nå, denne ene gang på nyttårsaftenen. Det var dem som mente at det var min medhjelper Suron som av missundelse over min stilling hadde sladret til tyskerne og gjort alt for å få meg fjernet fra min stilling og skade mitt ellers gode rykte blant tyskerne. Jeg hadde skaffet meg min anseelse takket være min forsiktighet og mine kunstneriske prestasjoner, og nå sto det hele på spill.

Noen antok at tyskerne mislikte, at jeg var blitt nokså populær blant landsbyens befolkning, og at de helst så meg overført til et annet arbeidskompani, forat min stilling ikke skulle bli benyttet av misstenkelig opprørske elementer og for at jeg ikke skulle bli fristet til å hjelpe til med gjennomføringen av en eller annen farlig handling som kunne få skadelige konsekvenser for arbeidskompaniet.

Det ble selvsagt ymtet forskjellig og jeg fikk høre snart det ene, snart det annet, men fikk aldri vite de egentlige motiver utover det at jeg var blitt tatt på fersk gjerning

denne nyttårsaften. Jeg protesterte derfor heller ikke for å oppnå noen slags benådning, dels fordi det neppe ville ha noen virkning, dels også fordi jeg visste at jeg var skyldig og ikke hadde vært påpasselig i den ansvarsfulle stilling. Derfor måtte jeg ta de følger som fulgte av min uforsiktighet.

Allerede dagen efter ble jeg sammen med de andre krigsfanger sendt på veiarbeide, og den tyske gefreiter, som hadde overrasket meg i soverommet og slått til meg, overtok min stilling inntil videre. Bare noen få dager efter ble jeg beordret til en annen arbeidsleir og bedt om å gjøre meg ferdig til avreisen. I sakens anledning ble fire andre armeniere uttatt til å slå følge med meg, skjønt disse ikke hadde overtrådt noe forbud. Muligens ble det hele ordnet slik forat det ikke skulle se ut som om utvisningen fra kompaniet bare gjaldt meg.

Flere andre armeniere, hvorav noen var blant mine beste venner i kompaniet, henvendte seg straks til tyskerne med bønn om at de måtte få lov til å bli med meg til den nye arbeidsleir hvor til vi skulle overføres. Men ingen av dem fikk lov, og ble møtt med blankt avslag. En efter en kom alle i kompaniet for å håndhilse på meg og si adjø til meg og mine ledsagere. De var tydeligvis, uten å rope det for åpenbart, dypt beveget over at jeg skulle forlate dem. Og de var av den mening at jeg for min del hadde gjort så godt jeg kunne og utnyttet min posisjon hos tyskerne forat vi alle skulle få det noe bedre. Og

(Forts. side 7)

«På begge sider av den vei vi fulgte lå massevis av ødelagt krigsmateriell» — — »

HORS DE COMBAT:

FRA KULTURFRONTEN

De blanke knappene

Mathis Mathisen heter en ungling hvis vesenlige erfaringer fra krigsårene etter alt å dømme må ha vært en fjern erindring om et par runde kvinnebryster med struttende livgivende knopper. Kanskje husker han også den følelse av velbehag det var å få skiftet bleie på seg eller bli pudret i numsen. Intet under at han på bakgrunn av denne omfattende viten mener seg kallet til å løse — etter hans mening — en av krigstidens store gåter. I en roman med titelen «De blanke knappene», som til alt overflod nå også er dramatisert og vist i fjernsyn, forteller han om en ung mann som ble terrorisert og tyrannisert av sin grumme far til han blev proppfull av mindreverdigthetskomplekser. Det var først da han kom inn på underofficersskolen at han følte seg friere. Her måtte han gå i takt, lystre ordre og bøye seg inn under den kommanderendes vilje. Senere ble han ansatt på et offentlig kontor og påny var han den ydmyge og underlegne. Inn- til...

Så langt var vi kommet i gjengivelse av handlingen overfor en venn da han avbrøt oss.

— Si ikke mere, sa han, jeg ser i denne fremmelige unge mann et typisk fremtidig medlem av jøssingfronten. Jeg ser ham for meg der han sniker seg opp og ned trappeoppganger og putter mere eller mindre tåpelige og løgnaktige «illegale» hetsavis i godtfolks postkasser. Kanskje flyr han også omkring i buskene i Nordmarken og leker krig. Med en slik bakgrunn synes han predestinert til det. For ikke å snakke om når han morsk og krigersk arresterer skikkelige og lovlydige medborgere i jubeldagene mai 1945. Når de ulykkelige arrestanter er vel av veien føler han seg som erobreren, seierherren, der han hyler og bærer seg overfor vettskremte kvinner, og deretter tømmer han skuffer og skap for brennevin og alskens verdigensstander, foruten at han selvsagt ekviperer seg og andre fra topp til tå. Jo, et nydelig eksemplar av arten, må jeg si.

— Du har rett, sier vi, det vil jo være den logiske fortsettelse på historien, men forfatteren ser det noe annerledes. Han mener «helten» bør melde seg inn i det nasjonale parti som det rette forum for sine komplekser.

— Men det er jo bort i alle

MATHIS MATHISEN presenterer oss i «De blanke knappene» for det han (og herr Groth) mener er den typiske «smånazist».

veggene, innvender vår venn, der finner han ikke annet enn offer og forsakelse i kampen for fedrelandet, det siste en slik type vil søke. Han vil følge den kompakte majoritet i den trygge motstands vei, han er det opplagte objekt for hviskepropaganda og Øksnevader. Han har ikke personlighet for å være den ensomme kjemper.

— Nettopp, sier vi.

Vi leser gjennom boken påny og blir grepet av den samme håpløshet som gang på gang besetter en når vi konfronteres med norsk litteratur fra de fem lange og tunge. Her er forfatteren endog en ganske ung mann som har hele sin viten fra det ensrettede propagandaapparat, T.V., lydradio, pressen. Intet under at forlagsdirektør Groth med begjær har antatt denne romanen til utgivelse hos Cappelen. Den har alle de ingredienser han ønsker: den lille, naive mann med kompleksene, den underlegne typen, men likevel ikke helt usympatisk fordi han angrer og pines av skyldfølelse og samvittighetskval. Han har jo vært «forræderen».

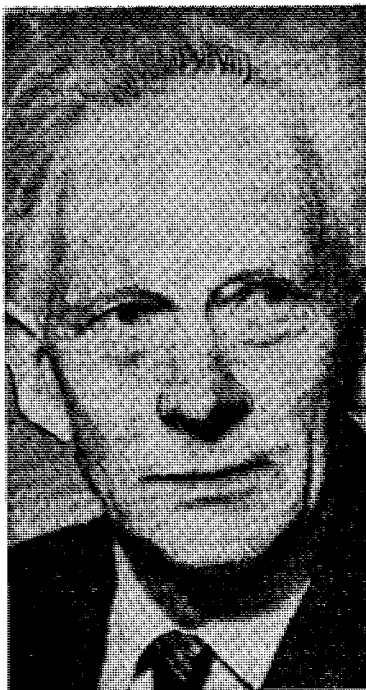
Og bokens detaljer har nok også frydet forleggeren. De to store rottene som kryper omkring søppelkassene i bakgården. De heter Vidkun og Adolf. Og den omskårne Benjamin som meies ned av maskingeværet. Den milde, elskelige dommeren. (Du verden for en fantasifigur!).

La oss citere noen linjer: «Det er jeg som har forrådt

dere. Jeg ville jage dere bort fra hageportene og sette poteter i blomsterbedene deres. Så ville jeg sende sønnene i fengsel og lære døtrene deres uanstendige sanger. Jeg er den stygge mannen dere har fortalt om for å få barna til å være inne om kvelden. Nå kommer jeg som et spøkelse for å true deres evige fred. Samfundet har dømt meg, men til dommeren sa jeg: — Ikke skyldig. Jeg hører at høstløvet hvisker det nesten ærbødig: — Ikke skyldig. Ikke skyldig.»

Og et annet sted: «Jeg føler meg så lett i kveldsluften her oppe. Det er som jeg har lagt av meg en tung byrde. Derfor må jeg gjenta for meg selv hele tiden mens jeg går: Du er skyldig. Du er en forræder.»

Boken er et eneste rot. En fast oppbygget, kontinuerlig handling finnes ikke. Det er nok ment å være et mareridt over «forræderens lønn». Slik er det herr Groth ønsker lit-

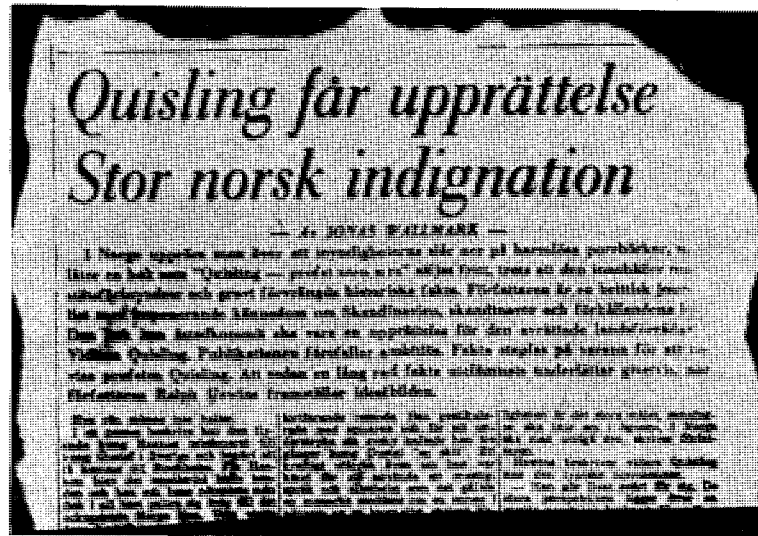
BENT RØISELAND

var i et kringkastingsintervju meget forarget og bekymret over at man i Hellas har fengslet politiske motstandere og forbereder et «rettsoppgjør» mot «landssvikere» og «høyforrædere». Men, herr Røiseland, De kan da ikke vente at Norge skal ha enerett på å opprette specialdomstoler og lage lover med tilbakevirkende kraft for å få ram på folk man ikke liker. Etter alt å dømme vil det greske rettsoppgjør skje etter devisen: Look to Norway. Hva er det som er så galt? Det skulle vel ikke være at det denne gang går ut over vensterradikale og bolsjevikinspirerte elementer mens det i Norge gjaldt nasjonale, fedrelandssinnete borgere?

XXI.

Den store svenske regjeringsavis ARBETET skriver om Hewinsboken

Overskriften: «Quisling får opprättelse. Stor norsk indignation»

Slik er oppslaget i ARBETET

Mens norsk presse hårdnakket forsøker å tie ihjel den norske utgaven av Hewinsboken og bare Sverre Løberg slipper til etpar steder med sine rabiante anfall på Hans S. Jacobsen på vegne av avdøde majesteter som skal være injuriert, så omtales boken rett som det er i utenlandske publikasjoner. 30. april bragte således det svenske regjeringspartis store avis «Arbetet» i Malmö en stort oppslått anmeldelse av boken ved Jonas Wallmark.

Han innleder slik (i norsk oversettelse):

«I Norge opprøres man over at myndighetene slår ned på harmløse pornografiske bøker (!), men lar en bok som «Quisling — profet uten ære» selges fritt, skjønt den

inneholder majestetsforbrytelser og grovt forvrengte historiske fakta. Forfatteren er en britisk journalist med imponerende kjennskap til Skandinavia, skandinaver og forholdene her. Den bok han har laget skal være en oppreisning for den henrettede landsforræder Vidkun Quisling. Publikasjonen virker ambisjos. Fakta stables på hverandre for å bevise profeten Quisling. At siden en lang rekke fakta utelates letter naturligvis når forfatteren Ralph Hewins fremstiller idealbildet.»

Wallmark beskjeftiger seg så inngående med påstanden om majestetsforbrytelse og gjengir hva det i boken anføres om kong Haakons hats-

(Forts. side 8)

teratur skal være. Og slik vil han at et medlem av «partiet» skal skildres. Værsgod, her har dere «smånazisten».

Ja, ja, det er øyensynlig ingen grenser for hvordan en sak kan settes på hodet.

Vi vet hvor angeren og skyldfølelsen bør være å finne: hos våre forfølgere som har krenket all anstendighet. Når skal vi få romanen om deres tunge skyld?

Men når det gjelder «De blanke knappene» så bør vel en si til den unge forfatter: «Hør her, gutten min, i et parti av utpregede individualister kan man vanskelig finne en bestemt mennesketype der kan settes opp som norm. Blant 100 000 mennesker kan det selvsagt være en og annen som i noen grad kan svare til Deres romanfigur, men vær sikker på at han er unntagelsen, ikke regelen. Bare en meget svak karakter vil la sin «skyldfølelse» bli diktret (Forts. side 8)

Utenriksminister JOHN LYNG

uttaler stadig sin ergrelse over at Hellas ikke vil følge de demokratiske spilleregler. Vi kan ikke se annet enn at bortsett fra den noe uortodokse maktovertagelse, så følger de nye lederne i Hellas disse spesielle regler slik som herr Lyng m. fl. praktiserte dem i 1945 og følgende år.

«BREV TIL —»

(Forts. fra side 1.)

I denne forbindelse med de totalt utsparkede embedsmenn etc. — ville litt innenatlesning i f. eks. Statistisk Årbok ha anbefalt seg. Skal man sette seg brutalt til doms over historiske begivenheter og personer, så bør man vel ta i bruk fakta og rett.

Skal vi si at det virkelig gale som ble bedrevet av folk som for å sitere Alf Larsen var «firkantet, forvirret, subbus, desidert forrykt, vanvittig subjektiv, sinnsforvirret, lavpannet tyranneri, pakk, Quislings vanvittige adferd, narraktig bedreviter, uduelig, vemmelig manet, forrykte herskertrang, abstruse ideer, forvirringens apostel, dette forvirrede folk», — ja, det virkelig gale som Nasjonal Samling begikk — riktignok under unnskyldelig tvang — hvis det hadde dreiet seg om «Gode Nordmenn» — var at det i ly av okkupasjonens maktforhold ble søkt realisert en ideologi, et riktignok anstendig program, som var avvist av det norske folk i valg. — Som det så stolt sies. Men hva og hvem har ikke dette folk avvist? Og hvem og hva har det ikke valgt? Kanskje en skjebne mot hvilken den tyske av Vestmaktene provoserte besetelse av Norge kan bli den rene midtsommernattsdrømmen?

Alf Larsen vet at likhet for loven ikke lenger er et fundamentalt prinsipp i Norge. Her hersker jo stemninger, folkets «rettsbevissthet». Slike stemninger og slik forsettlig fabrikkert «rettsbevissthet» til konjunkturbetont bruk har gjennom verdenshistorien på kort sikt likvidert en mektig kolonne av Profeter Uten Ære. Hvor hadde verden, Norge og Alf Larsen stått uten dem?

Vi lever i et samfunn hvor partipolitikere, ildgjerningsmenn og etterkrigsprofiterer på et forsettlig villedet og tålmodig folks rygg kryper opp i det hittil skjønne hvilested — stats- og kommune-kassene. Vi lever i et land hvor dikt og usannhet har erstattet dåd. — Likhet for loven? Her hvor vi etter okkupasjonen, i vitterlig fredstid og i selvbergingsøyemed for de ansvarlige — deklarserte, skjøt og ribbet folk til straff for presis de samme ting som vi dekorerte, bediktet og belønnet andre for! I ly av denne psykose frifant således Eidsivating to mann som dreper og plyndrer et eldre jødisk ektepar i deres varetekt og med søkkelige likene i Skrikerudtjernet. —

Skrikerudtjernene i Norges nyeste historie er så mange

at det tilsammen kunne blitt en hel sjø ut av dem.

Administrasjonen slått i stykker. Alle embedsmenn kastet ut av sine stillinger, skriver Alf Larsen. Se Statistisk kalenderen dengang. Sannheten om lærerne og ensrettingen av ungdommen. Les her om den gode nordmann rektor Hans Lødrup: «Læreraksjonens sanne bakgrunn», særlig noen stenografiske vitneprov, og h.r.advokat Gunnar Eriksens innlegg i Wilhelmsen-saken. Men så er jo Eriksen sønn av sannhetssigeren, Karlsøy-presten, dr. Alfred Eriksen. —

Sannheten er som kjent at våre kommuner og fylker stort sett ble dyktig og samvittighetsfullt administrert — okkupasjonens vanskelige forhold og utenlandske allehånde sabotasjetiltak m. v. tatt i betraktning. Men ifølge Alf Larsen var det fælt på Tjøme.

Ikke minst gjorde «finansminister» i gåseøyne Frederik Prytz en landsgavnlign innsats på lang sikt. Okkupantens konsum etc. ble nøye notert til motregning. Norge fikk uendelig mere av tyskerne enn de av Norge. Her kunne vi som overalt ellers til støtte for nærværende tilsvaret til Alf Larsen, ha bevilget en mengde uavviselige sitater fra kyndige Gode Nordmenn. — En meget stor del av landets kommuner som i 1940 var nedsunket i gjeld (hvordan er det nu?) kunne de nye (men dessverre gamle) makthavere overta gjeldsfrie og med et intakt administrasjonsapparat. Det var også lagt opp betydelige fonds.

Det ble også bygget veier, jernbanestrekninger med vanskelige tunnelsprengninger, broer og havneanlegg etc. — Kringkastingshus. Også selveste Rådhuset da, med mange skjønne nasjonale eventyrbilleder på veggene, — det siste for å feire den permanente frigjorthet.

Om de verdier som okkupasjonen skapte og etterlot på norsk jordbund — for ikke å tale om Ola Nordmanns helbredstilstand — kan det nok lages en fortegnelse tykkere enn Bibelen. Dog et spørsmål: Hvordan gikk det med det militære forsvarsmateriellet og -anleggene?

Et lyspunkt under okkupasjonen var det at ledere i norsk næringsliv og industri innså landets og folkets gagn og i tråd med to velkjente skrivelser sommeren 1940 fra daværende regjeringsadvokat Kristen Johanssen til Norges Industriforbund — arbeidet sammen med okkupanten på sine områder. Man meldte seg i et antall av ca.

850 skriftlig inn i Tysk Handelskammer i Norge. Dette er et tabutema. Det harmonerer ikke med «rettsoppgjøret», som Alf Larsen en gang rettfærdig utstyrrer med gåseøyne. —

Hva er så forklaringen på at Alf Larsen som i Farmand med sine Tanker i tiden — etter min oppfatning — har bidratt til å gjøre bladet til kanskje Norges mest leseverdige. —

Hva er grunnen til at han er gått slik ut av sitt gode skinn i denne «venneartikkelen»? Alf Larsen gir selv forklaringen i en etterskrift:

«Når jeg har skrevet dette og nu offentliggjør det er det fordi mitt navn, sammen med Johan Scharffenbergs og andres, stadig blir tatt til inntekt for en slags pro-NS-holdning, og det vil jeg ha sittende på mig. Hverken Scharffenberg eller jeg (eller noen av de andre som figurerer på denne liste) har noen sinne vært for NS, men vi har kritisert rettsoppgjøret og den usle forfølgelse etterat alt var opp- og avgjort, det siste nok et bevis på hvilken komedie dette rettsoppgjøret var. Jeg for min del har videre på det skarpeste tatt avstand fra Quisling og alle hans gjerninger og alt hans vesen. Major Quisling, historiens største klossmajor».

— Jeg kunne forstått denne affekt med tilhørende skrivemåte, hvis «listen» med innledning kunne gi begrunnet hold for en oppfatning av «en slags pro-NS-holdning» hos Alf Larsen. Eller — har det vært en viss sannhet i at Alf Larsen var stripet i okkupasjonstiden? Han gikk for det i Oslo og andre steder utenfor Tjøme, forteller han selv. Hans opptreden i 1945 kunne tyde på det — at han var redd — at det gjaldt å komme med på den «rette sida». — Da var det lønnsomt idrett å kaste seg over Quisling. Komplekser skapt av frykt er de vanskeligste å bli kvitt. Alf Larsen vil kanskje måtte bære på Quisling-komplekset til sin døende dag.

Listen Alf Larsen nevner finnes i Anders Langes Avis nr. 3 1967. Av innledningen siteres:

— «For kanskje å støtte opp om dem som måtte ha lyst til å komme frem til et uholdt syn, har jeg av min meget lesende og arkivdyrkende bror, Alexander, bestilt en navnefortegnelse over gode nordmenn som Ralph Hewins' bok visselig kan støtte seg på i adskillig utstrekning. Min bror skriver blant annet: Nedenstående liste gir seg naturlig ikke ut for å være komplett. Noen navn kan kanskje virke overraskende, men og-

så deres bærere har på sin måte bidratt til å fremme et sannferdigere bilde av historiens forløp. London-statsråden Paul Hartmann er oppført på grunn av sin avslørende og korrigerende dagbok «Bak Fronten». En som i høy grad hørte hjemme i denne listen er avdøde professor Lyder Unstad (les: Sannheten om Quisling), men han er norsk-amerikaner og derfor utelatt. Av dissenterende dommere i Høyesterett er bare tatt med dommer Einar Hanssen, mens det jo var fire som (i Haaland-saken) dissentererte mot at medlemskap i NS i seg selv var krigsforræderi (Alten, Fougner, Hanssen og Larssen). Det var også tre dommere som dissentererte mot det av flertallet i HR konstruerte solidariske ansvar (erstatning) for alminnelige medlemmer, når det gjaldt de politiske lederes handlinger eller unnlatelser (Stephanson-saken)».

Listen inneholder 76 overveiende prominente navn, med professor, dr. juris. Jon Skeie, en strafferettsjurist av europeisk ry i spissen.

Innenatlesning vil gjøre det klart at det ikke dreier seg om noe så fælt som NS-sympatisører. Dog muligens med en unntagelse, o.r.sakfører Olav Lien, som under pseudonymet Bjørn Vardaas skrev en rekke sterkt kritiske analyser av «oppgjøret» i konflikt med faktum, lov og med Grundloven. — Listens personer har enten kritisert totalt eller partielt. Grunnen til at Alf Larsen ble tatt med var hans kritiske innstilling. Selv uttrykker han seg slik i artikkelen:

«Du vet jeg har vært en av dem som har vært mest villig til å forstå at det kunne gå an å gjøre opprør mot denne tid og dette Samfunn, og at jeg har kritisert «rettsoppgjøret» på det aller skarpeste» —

Hensynsløst ærlig skriver Alf Larsen:

«I Oslo og andre steder utenfor Tjøme, gikk jeg for å være stripet nettopp fordi jeg forsøkte å forstå at dette dog kunne skje og fordi jeg sa: Vi ligger som vi har redet».

— «Det eneste som er godt i Hewins' bok er skildringen av bakgrunnen og motivene til Quislings holdning (Russland, kommunistfaren, det brukne geværs politikk her i landet osv.). «At jøssingene bakefter var hevnjerrige inntil smålighet som i tilfellet kaptein Irgens, ja inntil ynkelighet som i tilfellet kanonér Bonsak, det er noe vi ikke behøver å tvistes om . . . Jøssingenes rettsoppgjør (mot landssvikene som en naiv jøssingadvokat skrev) var dumt og klosset inntil det groteske. Så nu har dere fått det å henge dere i . . . Hvis jeg næste de bitreste følelser overfor quislingene så næste jeg sannelig ikke milde følelser overfor jøssingene, de som ved sin sløvhets og undfallenhet og sin lusedhet («heller forsorg enn forsvar, for det blir billigere for pengepungen») hadde bragt det til at vi lå som vi lå. Jeg tenker ikke her på ærklandssvikene, sosialistene, kommunistene, jeg tenker på borgerskapet, ærkejøssingene».

Som mer og mer kjent, blant annet takket være mennene på den famøse liste, var det ikke Quisling som nektet mobilisering — som den 9. april overga hovedstaden til tyskerne — og veiviste og eskorterte dem inn i Oslo, hvorfra Regjeringen hadde rømt uten sverdslag, og i fem lange år glemte at **Troskapen er gjensidig** i forholdet Suveren og folk. — Nei — Alf Larsen — vi hadde hverken borgerkrig eller krig! Men vi hadde okkupasjon. Kanskje selv De burde ha lest litt innenat om de av Norge i 1907 vedtatte lovregler om bl. a. okkupasjon. Besetelsesmakten — som var beviselig provosert til å komme her — hadde både rett og plikt til å holde ro og orden på det besatte område. —

C. B. Waage

Arkitekt
HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Apropos boken til Hewins

Vi har fått tak i et lite opplag av en av de kildekrifter Ralph Hewins anmerker i sin bok om Quisling: generaladmiral Hermann Boehms «Norge mellom England og Tyskland», som kom på Store Bjørn forlag i 1957.

Suppler lesningen av boken til Hewins med denne høyst interessante bok av en tysker som fulgte begivenhetene på nærmeste hold. Boehms bok kan kjøpes hos oss for kr. 15,— pent innbundet.

Ved forskuddsbetaling fritt tilsendt, eller mot oppkrav med tillegg av porto og oppkravsgebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Ny svindel - -

(Forts. fra side 1.)

ved denne sak som har større interesse enn denne transporten av det norske restgullet etter at tyskerne hadde satt foten på norsk jord. Men om det tier alle våre utmerkede samtidshistorikere og legendeskrivere hårdnakket, tiltross for at vi her i FOLK OG LAND har lagt frem urokkelig bevis på at den virkelige store gulltransporten fra Norge foregikk før tyskerne kom hit. Vi skal riktignok innrømme at det tør bli vanskelig, for ikke å si umulig, å opprettholde myten om den nøytrale norske regjering som ble overfalt av tyskerne uten foranledning når det nu er bevist at denne regjering begynte å skipe gullet over til USA før det tyske «angrepet». Hva var det man da forberedte seg på?

Vi utfordrer påny de norske samtidshistorikere med professor Skodvin og Sverre Hartmann i spissen til å belyse denne hemmeligholdte side ved norsk «nøytralitetspolitikk» i 1940.

Og la oss friske opp for herrene det vi la frem her i FOLK OG LAND for to år siden, men som alle historikerne våre later som de ikke har lest.

Vi bragte den gang en skriftlig erklæring fra det svenske rederi REDERIAKTIEBOLAGET TRANSATLANTIC, datert 9. juni 1965, sålydende:

«Vi har mottagit Edert brev av den 18. maj. Till svar får vi meddela, att de flesta av våra fartyg på linjen Sverige—U.S.A. en tid före 9. april 1940 (uthevet av oss) gick in till Bergen för att lasta guld. Dessa fartyg, som alla var på 6000—7500 ton d.v. var «Glimmaren», Goonawarra», «Hammarén», «Innaren», «Tennaren» och «Vingaren». Även fartyg tillhörande Svenska Amerika Linien anlöpte Bergen ett flertall gånger.»

Og vi kunne supplere denne erklæring fra rederiet med disse opplysninger, som en svensk sjemann i Palma ga en av våre medarbeidere. Sjømannen, en maskinist, fortal-

te at han arbeidet som maskinist ombord på den foran nevnte svenske båt «Glimmaren» i april 1940. «Glimmaren»s kaptein fikk telegrafisk ordre fra rederiet om å gå inn til Bergen 2. april 1940. Her tok de ombord en gullast for New York. Det dreiet seg om 100 kasser gull. Da de kom til New York viste det seg imidlertid vanskelig å bli kvitt gullet. Det var ingen som kunne ta mot lasten og båten måtte derfor ta gullet med videre en tur til Boston, og så tilbake til New York igjen. Da møtte mottaker opp og tok imot lasten.

Som vi vil se foran regner rederiet opp 5 båter foruten «Glimmaren» som har fraktet gull fra Bergen dengang. Så bare her er det da. — hvis hver av dem tok omtrent samme last som «Glimmaren» — 600 kasser gull å gjøre rede for. Rent bortsett da fra det Svenska Amerikalinien tok med i henhold til TRANSATLANTICS opplysninger.

Månadsbladet FRIHUG

Frisinna tidtrykt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromanser m.m. Årspris kr. 25,—.

Postgiro for bladp. 80 821.
Utgjevar: Erling Seim, Kinn

Vask, maling, tapetsering, mønstermaling

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

NOEN EKSEMPLARER AV KARL HOLTERS «FRONTKJEMPERE»

som lenge har vært utsolgt, har det lyktes oss å skaffe tilveie. Vi selger bøkene så langt opplaget rekker for kr. 10,— pr. stk., fritt tilsendt mot forskuddsbetaling, eller mot oppkrav med tillegg av porto og oppkravsgebyr.

Benytt anledningen til å sikre Dem et eksemplar av denne interessante og sjeldne bok.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4.)

så måtte jeg allikevel skilles fra dem.

En annen gefreiter som var oss noe mer ukjent skulle ledsage oss til den nye arbeidsplass. Mange av de pur unge pikene blant sivilbefolkningen hadde troppet opp foran skolen for å se oss dra avgårde, for ryktet om at vi skulle forlate skolen var på en eller annen måte nådd ut til sivilbefolkningen i landsbyen. De to søstre, Dunja og Agripina kom bort til meg og overrakte meg med tårer i øynene en matpakke. — «Kommer du nåengang i vanskeligheter, Jervand, så får du komme til oss så skal vi om mulig hjelpe deg», sa de. Så tok de til å gråte, fordi det var for deres skyld at jeg måtte forlate vår armenske arbeidsleir. Jeg tok imot matpakken og takket dem på det hjerteligste for deres godhet.

Nå ble vi oppmerksom på at de andre unge pikene hulket høyt, noe som i grunnen ikke var så rart for sivilbefolkningen i landsbyen besto for det meste av meget gamle folk og kvinner, for de yngre menn var ved fronten et eller annet sted og deres skjebne var uviss. Sine følelser for de fraværende overførte de ubevisst på oss, som jo på en vis var deres landsmenn, skjønt av en annen nasjonalitet. . . . De viftet til oss med lommeterklær idet vi gikk gjennom landsbyen. Etterhvert kom også andre kvinner og unge piker ut av husene for å se oss dra avsted og de vinket til oss på samme måte. Våre tyske vakter rystet på hodet og sa: «Jamen har dere hatt mange kvinnelige sympatisører i landsbyen!»

Da vi var kommet vel et par kilometer fra landsbyen, fikk vi se et enda tristere bilde. På begge sider av den vei vi fulgte, lå massevis av ødelagt krigsmateriell ved siden av døde som ikke var blitt begravet på de nakne steppene. Krigens sår var så langt fra leget. Det gjorde en forferdelig nedslående og dyster virkning på oss alle, idet vi passerte dette redselsfulle utslag av krigen og dens etterblivende elendighet.

INGEN MESSE FOR HITLER

Den spanske kirke har forbudt en planlagt dødsmesse for Adolf Hitler, Mussolini og de spanske falne på østfronten. Dødsmissen for Hitler skulle ha funnet sted i den nordspanske by Murcia. Den spanske kirke har ikke gitt noen begrunnelse for forbudet. Hvis det ellers er sant bare litt av det en sier om

For ungdommen -

(Forts. fra side 4.)

Filmen er en genial kunstnerisk forherligelse av patriotiske ideer. Russerne åpner barer herved sin stolthet over en nasjonal fortid som de ikke vil glemme, en påminnelse om at en av Europas store kulturnasjoner tror på sin fremtid.

«Krig og fred» er et Ja til Russlands ikke-kommunistiske fortid, en bekjennelse til nasjonen.

Ingen av de tidligere sovjetiske filmer har vært så frigjort for marxistiske ideer og samtidig vært så spekket med hyldelse til nasjonen som denne.

Vi håper at utviklingen går i riktig retning, slik som antydnet i filmen, og at den hvite del av Sovjetsamveldet befrir seg fra det kommunistiske åk, blir en stat av nasjonalbevisste borgere.

Det innebærer også muligheter for en samling av Nord-Europa. d.

SØR-AFRIKAS FORSVAR

Forsvarsminister P. W. Botha erklærte i en tale i Stellenbosch at Sør-Afrika nu var rede til og istand til å forsvare landet mot en ytre fiende. Spesielt militærbasene i syd var meget moderne utstyrt. Luftforsvaret nød landets fulle tillit. Botha nevnte at Sør-Afrika forføyte over et høykvalifisert radarsystem, som var lagt rundt landet og spesielt omkring industriområdene, slik at enhver fiende i luften kunne erkjennes rettidig selv milevis borte fra den sør-afrikanske territorium. Radaranleggene var blitt bygget etter de mest moderne prinsipper. Med spesiell stolthet pekte Botha på at anlegget til luftforsvar for 75 pst. vedkommende var blitt konstruert og installert av stedlige vitenskapsmenn og teknikere. Man ville fremtidig forsøke å utbygge forsvaret av republikken ytterligere. Og det var da av spesiell betydning at man kunne forføye over egne spesialister. (African Express).

Hitler, så skulle en tro at han nettopp i høy grad trengte en messe — men kirken ser kanskje ikke slik på det. Kanskje politikken der også går foran sjelefrelsen?

Interessant bok

Fremdeles er denne interessante og underholdende bok å få kjøpt gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE, og det til en meget billig pris.

I boken følger vi forberedelsene til og flukten fra en av de mange konsentrasjonsleire som ble opprettet etter 1945, til flyktningene er vel fremme i Sør-Amerika.

Boken er ikke bare til underholdning i sofakroken, men også en skildring av de uverdige forhold som politiske fanger levet under i etterkrigstidens Norge. Vi blir videre konfrontert med de norske myndigheters forvilede anstrengelser for å få slått kloen i flyktningene, dels ved politiske krumspring og dels ved å påberope seg den internasjonale lov som de selv så ettertrykkelig hadde forbrutt seg mot.

Men boken kaller også mange ganger på smilet. Utallige er de episoder på den lange ferden som krydrer fremstillingen med hendelser av humoristisk art.

Eventyret om «Solbris» er en bok som appellerer til lesere i alle aldre, og kan således anbefales som gave både til bestefedre og barnebarn.

M.

VAR HITLER SYK?

Ingen som kom ham nær kunne unngå å legge merke til den forandring som foregikk med Hitlers personlighet i krigens siste år, og mange mente også en god stund før krigen. Det har vært gjetet på en alvorlig sykdom av en eller annen art og forskjellige teorier har vært fremsatt. Nu foreligger det en bok av dr. med. H. D. Röhrs som behandler emnet: «Hitlers Krankheit. Tatsache und Legende.» Dr. Röhrs kommer til interessante resultater. Han hevder således at Hitlers sykdom skyldtes den behandling han fikk av sin livlege Morell, som ga ham ødeleggende innsprøytninger. Det kan i denne forbindelse nevnes at både Goebbels (i henhold til prinsen av Schaumburg Lippe) og Göring (i henhold til Fru Göring) næret den aller største mistro til livlegen.

Boken koster kr. 30 og kan bestilles hos

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE

Hybel søkes

fra 1. juli eller før av undertegnede redaktør av FOLK OG LANDS Ungdomsspalte. Henvendelse redaksjonen, telefon 37 76 96 tirsdage, onsdage, torsdage eller eventuelt red. Melsom privat.

Stud. fil. Hallvard M. Paasche

Fra kulturfronten

(Forts. fra side 5.)

av en ensidig propaganda med hel utelatelse av den annen parts syn. Det er for lett vint og det er for ynkelig.»

Nå er det naturligvis så at kanskje nettopp en ung mann som **ikke** har opplevet de uhyggelige krigsårene, burde ha visse forutsetninger for å skrive den helt riktige roman om denne tiden. Men NB kun hvis han har satt seg grundig inn i saken fra **alle** sider. Som situasjonen nå er med den voldsomme slagside til en bestemt kant synes det lite trolig at en dikter i tilstrekkelig grad kan frigjøre seg fra denne mektige skyggen. Det er nok i en fremtidig generasjon man vil finne han eller hun som makter å løfte stoffet opp på et høyere plan uten å influeres av alt som tynger det ned idag. Da vil nok ganske sikkert den ufysiske «Erik Blodøks» være redusert til en annen eller tredje rangs Fouquier-Tinville. Og kanskje vil **han** hvis navn idag søkes gjort synonymt med det skjendigste forræderi, bli det store nasjonale symbol.

Når vi snakker om «De blanke knappene», så la oss streife litt inn på det som nylig skjedde i Hellas. Her var det nettopp representantene for «De blanke knappene», militæret, som ved et raskt kupp satte de venstreside radikale ut av spillet. Nå skjer jo allting fort om dagen så det er ingen gitt å spå hvordan situasjonen er når disse linjer er kommet på trykk. Men som det ligger an i skrivende stund tyder alt på at kupp-maktene har det hele under kontroll.

Venstres Bent Røiseland ble intervjuet i Kringkastingen like etter makt-overtagelsen i Hellas. Etter de vanlige jeremiader om at demokratiet var i fare uttalte han på vegne av rettsstaten Norge sin sorg og forbitrelse over det skammelige at man dernede hadde fengslet politiske motstandere. Tenk det, Hedda! Atter ble vi minnet om splinten og bjelken. Tør vi spørre hva annet Røiseland og likesinnete drev på med i maidagene 1945 og senere. Under den ytterst gjennomsluttede maske av «landssvik» (det samme påskudd som man alltid benytter når man ønsker å kvitte seg med politiske opponenter, således også i Hellas) ble titusener av bra, velmenende borgere kastet i fengsel og konsentrasjonsleire. De påfølgende «rettsaker» var den vildeste parodi hvor slike for alle rettsprinsipper grunnleggende verdier som motiver og skyld ble satt helt ut av

betraktning. Det blotte medlemskap i et politisk parti med eller uten tillegg av oppkonstruerte «forbrytelser» var nok for fengsling og utplyndring. Nei, herr Røiseland og kanutter, det hele var grov politisk forfølgelse og intet annet. De venstreside radikale elementer ønsket en gang for alle å gjøre det av med den nasjonale fløy av folket, det er den enkle sannhet. At disse samvittighetsløse rettsvikere fikk følge av adskillige forvirrete og propagandaomtåketede personer, som ikke forsto et plukk av det hele, forandrer intet i bildet.

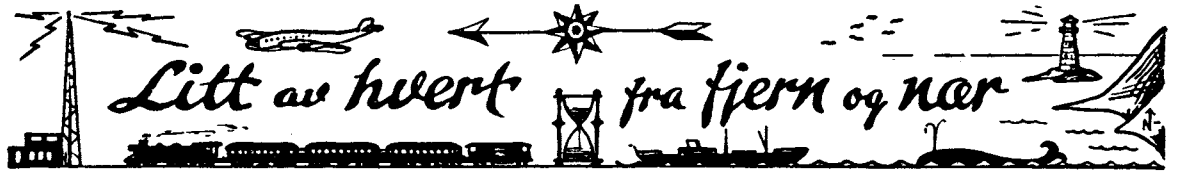
Det er nokså ufattelig at s.k. anstendige mennesker uten videre godtok en «retts»-praksis som så klart ble drevet etter mottoet: Det er bedre å ødelegge 99 uskyldige hvis vi derved får sjansen til å ramme **en** skyldig. For en samling hyklere våre forfølgere er. Bedre bevis for deres ynkelighet og redsel for sannheten enn at de ikke våget å gi plass for mr. Hewins rolige og nøkterne tilsvare på alle angrepene på ham kan man vanskelig finne. Når de ikke tør såpass engang, så burde selv en mindre begavet av de propagandaomtåketede forstå at her er det noe som ikke stemmer, ikke **kan** stemme. Representantene for den norske «rettsstat» har rett og slett ikke rent mel i posen. Ved utrettelig bruk av de statlig dirigerte massepåvirkningsmedia har de lullet de s.k. anstendige mennesker i søvn. Men bevares vel, hvor redde de er for at de skal våkne. Hvis nå det skulle skje at noen for alvor ville begynne å tenke når de fikk lese mr. Hewins saklige svar? Nei, den risiko er nok for stor. Og slike folk våger å snakke om rettsstat?

Det må derfor tas ettertrykkelig avstand fra de nye greske maktinnehavere. Den berømmelige John Lyng er sterkt bekymret for muligheten av at de ikke vil følge de «demokratiske spilleregler». Han mener formodentlig de spilleregler han selv og andre gode demokrater fulgte i 1945. Men det skal da være godt håp om det?

Hors de Combat

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær. Møtetid kl. 19.30

LANDSFADEREN 70 ÅR

Den rolle Einar Gerhardsen etter hvert har kommet til å sette mest pris på er den som den eigode, folkelige landsfader. Når han stiller seg i positur, legger ansiktet i alvorlige, men dog hjertegode folder og lar sine tykke l'ær rulle ut over folket, da er knapt noe øye

Den store svenske -

(Forts. fra side 5.)

ke utfall mot kong Gustaf. Han fortsetter så:

«Det tør imidlertid ikke være det som har forarget nordmennene mest. Det innledende kapittel som skal gi en karakteristikk av nordmennene og Norge, er det som i virkeligheten «retat gallfeber på norrmännenn». Der konstateres bl. a. at Norge er et primitivt og fattig land, som Sverige ikke ville ha tilbake selv om det fikk det i gave. Om Oslo sier han at byen i sammenligning med Stockholm og København er en provinsby, med Vest-Europas dårligste service og byplanlegging.

— Det som i høy grad oppretter nordmennenes sinn er spørsmålet om hvorledes de så hurtig og lett vint som mulig kan komme vekk fra jobben og ut i fjellene for å stå på ski. Norge er eskapismens land, hvor alle ønsker å komme vekk, flukten fra virkeligheten er det store målet, sannheten skal ikke sees i øynene, i Norge skal man unngå den, skriver forfatteren.

Hewins beskriver videre Quisling som den typiske nordmann. — —»

Anmelderen mener at de norske avisene vel har rett når de er indignerte. Men fortsetter så:

«De fleste nordmenn er viselig rede til å gi Hewins rett når han utnevner Quisling til en av landets mest briljante hjerner. Faktum er at ingen har gått ut av Den militære Høyskole med slike karakterer som Quisling og han var den gang en alment aktet medarbeider av Fridtjof Nansen. Vanskeligere blir det imidlertid for forfatteren å forklare hvorledes Quisling reddet Norge da den legale regjering flyktet. Og stort sett umulig er det å overbevise iallfall en orientert norsk leser om at Quisling handlet fullt lovlig hele tiden og at han på en eller annen mystisk måte ikke var skyldig i at han undertegnet dødsdommer.»

tørt. Selv de aller stiveste høyremenn deltar i hyldes-ten, slik som nå på 70-årsdagen. Men så er det da heller ingen av dem som har oppfunnet kruttet — og neppe noe annet heller. Det er forresten ingen av de andre borgerlige politikere heller som har oppdaget at den norske politiske arbeiderparti-helgenen har to ansikter. Den som studerer hans politiske virke vil raskt oppdage den djerpe revolusjonære som ikke brød seg om «de borgerlige lover». Han startet da også sin fengselskarriere lenge før oss i Nasjonal Samling. Da han i 1945 skulle etterfølge den trauste landsfader Nygaardsvold måtte masken legges om naturligvis. Og Einar klarte det altså så overbevisende at hele den demokratiske verden nu hyl- det den gamle revolusjonære. Og ingen var ufin nok til å nevne at det hjertegode fødselsdagsbarn i 1948 var blant dem i regjeringen som nektet å benåde professor Skancke og lot ham vandre til retter- stedet. Derfor var vi heller ikke å finne i gratulantenes rekke, men skriver dette post festum.

EN AV GERHARDSSENS KOLLEGER

fra etterkrigstiden Oscar Christian Gundersen har kunnet innkasere en ny gevinst i det store landsviklotteriet. Han er — og det naturligvis av den velmenende borgerlige regjering som skal vise rettferd i øst og i vest (fortrinsvis det første) utnevnt til dommer i høyesterett. Dermed er han vel da satt på for å fylle plassen som paradisk vokter når Terje Wold forsvinner. På det at ingen landssviksak noen sinne skal kunne bli «ienopptatt».

TYSKHETSEREN

Lord Russell of Liverpool, ber-ryktet fra sin bok «Under hakekorsets svøpe», er nå i full gang med en ny bok i samme genre. Han skal ifølge det like utrettelige DAGBLADET «nå lage en bok om nazivirksomheten i etterkrigs- tidens Tyskland.» Bladet an- fører videre at «Lord Russell of Liverpool er en mann som ikke vilker tilbake når han først har stukket ut kursen», og det skal det få oss til å tro. Han vilker ikke engang tilbake for den mest forløyete hets.

SANNHETSAPOSTELEN WIESENTHAL

Vi har tidligere ved flere anledninger nevnt «nazijeger- ren» Wiesenthal, han som samler inn penger til sin be- rømmelige virksomhet. Ifølge en Reutersmelding har han nu til en rekke presserepresen- tanter uttalt at det etter ver- denskrigen var blitt overført rundt regnet 500 millioner dollars fra sveitserbanker til Sør-Amerika til understøt- telse for flyktede krigsfor- brytere. En burde naturligvis tro på en slik mann, som un- derstøttes økonomisk av en hel verden, men dessverre erklærer den sveitsiske bank- forening at den ikke kjenner noe til slike transaksjoner og at meldingen derfor ikke til- svarer kjensgjerningene.

*

FOLK OG LAND FIKK RETT IGJEN!

Vi har som kjent her i bla- det gjennom alle år hevdet at det var et skjendig komplott mellom Storbritannia, Frank- rike og Israel da de tre mak- ter gikk løs på Egypt i 1956. Britene har hittil hårdnakket benektet noe slikt komplott i høytidelige erklæringer, bl. a. av Eden. Nå avslører imid- lertid et annet regjeringsmed- lem fra dengang, Anthony Nutting i en bok at FOLK OG LAND nok hadde rett helt og fullt som så ofte før. Ifølge Nutting ga Eden-kabi- nettet planen om å angripe Egypt sin formelle godkjen- nelse på et møte den 25. ok- tober 1956. Israel angrep den 29. oktober, og Storbritannia og Frankrike intervenerte kort tid etter.

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1967?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forut- gående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40.— pr. år, kr. 20.— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25.— pr. halv- år. I nøytralt omslag in- nenlands: Kr. 50.— pr. år, kr. 25.— pr. halvår.

Løssalg kr. 1.—.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utaiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri